

rozhovor

Interiérová designérka **Monika White** je vystudovaná právnička a bývalá diplomatka. Skoro dvacet let vlastní obchody Le Patio. Má ráda cestování, pilates, výtvarné umění a design. K tomu našla cestu až ve Vietnamu.

Interiéry navrhují pocitově

Text: Eva Nosková

Foto: archiv Moniky White, Le Patio

MONIKA WHITE (54)

Po gymnáziu absolvovala Právnickou fakultu UK, následně získala stipendium francouzské vlády a studovala politické vědy v Paříži. V období 1994 až 2002 pracovala v diplomacii, působila v Paříži, Vietnamu, Libanonu. Od roku 2004 vlastní concept store Le Patio v Praze, který nabízí světové niche značky nábytku, bytové i módní doplňky, šperky, interiérové parfémy a knihy. Od roku 2011 se věnuje návrhům pro soukromou i veřejnou sféru, v portfoliu má realizace bytů, rodinných domů a kupříkladu revitalizaci objektu Centra kultury Lovoš v Lovosicích, rekonstrukci starého litoměřického nádraží či kanceláří firmy Conseq.
www.lepatio.cz
www.monikawhite.cz

Je v názvu Le Patio ukrytá atmosféra siesty ve vnitřním dvoře, nebo zakódovaný útulný domov, nebo...?

Značku jsem kupovala od druhého majitele, nenapadlo mě její název měnit. Je to mezinárodní slovo existující v podstatě ve všech evropských jazycích. Český výraz bych složitě překládala, mám ale ráda prodloužení interiéru do exteriéru, smazávání bariér, což ‚le patio‘ přesně symbolizuje.

Neodradil vás tehdejší etno styl zboží?

Je to hodně let, vkus, styl a možnosti lidí se od té doby změnily. Pro mě je podstatný duch značky, snažím se v něm pokračovat. Zpočátku šlo o nábytek víc v provensálském stylu, s čímž jsem tolik nesouzněla. Na druhou stranu nabídka zosobňovala francouzský vkus s přesahem do Asie, což odpovídalo mým tehdejšími životními zkušenostem.

Proč si lidé tak atypický obchod rychle oblíbili?

V 90. letech jsem žila v zahraničí. Po revoluci tu ještě nebyla ani IKEA a pro řadu lidí byl takový nábytek svým způsobem zjevením. Vycházím ale i ze zkušeností svého manžela, který měl shodou okolností v té době byt zařízený věcmi z Le Patia. Některé má dosud, jsou prakticky nezničitelné.

Sehrálo v tom nějakou roli, že Češi milují dřevo?

Kromě toho možná zjistili, že masivní indický nábytek je cenově dostupnější oproti vyráběnému tady na míru. Nedávno jsem prodávala krásný italský venkovní stůl na terasu. Kapky na něm

vadí, na indickém vás ani nenapadne si toho všimnout. Má zkrátka patinu a pro velkou rodinu s dětmi je k nezaplacení.

Jste vystudovaná právnička, byla jste diplomatkou. Jak dlouho trvalo přetahování mezi právem a kreativním světem?

Ve studentském bytě v Paříži jsem neměla závěsy. Místo nich jsem dávala na okna sušit vypraná prostěradla. Přišlo mi to dostačující, takže se nedá mluvit o nějakém zájmu o design. Na druhou stranu jsem se vždycky zajímala o umění, rodiče mě vodili do galerií. Byla jsem ovšem přesvědčená, že nejsem natolik kreativní, abych měla kreativní povolání. Rozhodující byl pro mě Vietnam.

Na cestě za designem bych sázela na Paříž...

V Paříži jsem studovala politické vědy a pak jsem se vrátila na ambasádu. Tam jsem potkala svého prvního manžela a časem za ním odjela do Hanoje, kde pracoval. Objevovala jsem postupně východoasijskou kulturu, měla možnost cestovat.

V čem jste viděla největší rozdíly?

Zřejmě v pracovním nasazení Asiatů. Evropa je ve fázi ‚wellness‘, Asie má v tomto větší budoucnost. Koncem 90. let se Vietnam otevřel, přijížděli kreativní lidé ze světa. Vytvářeli designy a s pomocí místních řemeslníků a přírodních materiálů za dobré ceny nápady realizovali. Pro sebe jsem objevila barvy, materiály, způsob života. Začala jsem vybavovat interiér rezidence, vdala se a byla paní velvyslancovou. Musela jsem ukončit vlastní kariéru, zároveň jsem si uvědomila, že úřednická práce nebude pro mě.

Realizace mezonetového bytu v Praze. Materiály a barvy vystihují industriální styl, který zútulňuje dřevo, kůže či dekor dlažby.

Kdy jste „potkala“ Le Patio?

Před odjezdem z Vietnamu jsem v nějakém časopise četla, že zakladatelka obchodu Marie Borenstein jej prodává. Řekla jsem si: asi budou potřebovat management. Oslovila jsem nového majitele a do firmy nastoupila jako ředitelka. Pak jsme s manželem opět pracovně odjeli. Tentokrát do Libanonu, kde jsem zařizovala interiéry rezidence. Po čase jsem se vrátila a tehdy neprosperující Le Patio bylo na prodej. Od roku 2004 jsem jeho majitelkou.

Interiér pražské restaurace Beef Bar. Historické prvky památkově chráněného objektu doplňuje moderní design, barevné akcenty odkazují na jihoamerickou gastronomii.

Od té doby jezdíte pracovně do Indie – není to pro ženu trochu riskantní?

V době, kdy jsem značku pořídila, jsme měli francouzského obchodního partnera a do Indie jsem jezdila s ním. Ten po vyhoření skladu v Marseille zkrachoval a já jsem několik let nechtěla výrobce oslovovat. Pak jsem získala úžasnou zakázku na hotelový resort Zanzibar. Pochopila jsem, že se do Indie a k velkým výrobcům musím vrátit. Nemožu říct, že bych se v Indii cítila nekomfortně, naopak mi chybí, že jsem tam od vypuknutí pandemie nebyla.

Je těžké odhadnout, zda exotický produkt na českém mírně konzervativním trhu uspěje?

ZAŽITÍ REÁLU JE PODSTATNÉ, INSPIRACE JE VŠUDE – V MUZEU I VE SKLADBĚ KAMENNÉ ZDI. LIDÉ, KTEŘÍ NĚCO VYTVÁŘEJÍ, POTŘEBUJÍ VNÍMAT.

Staré litoměřické nádraží přestalo fungovat před desítkami let, historickou budovu zaplnily kanceláře, nástupiště zazdili. Rekonstrukce očistila nánosy, vrátila dobový charakter, vznikl stylový industriální interiér.

Před časem jsem četla interview se slavným hollywoodským producentem. Na otázku, jak vybírá filmy, odpověděl, že pokud se mu něco hodně líbí, doufá, že se najde dostatečný počet lidí, které to rovněž osloví. Buď se totiž musíte spolehnout na analýzy marketingového týmu, nebo pracujete pocitově. Například jsem v Paříži chodila kolem šperkařské dílny. První sezonu jsem měla pocit, že to pro Prahu nebyl dobrý výběr, ale klientky už si k nim nacházejí cestu. Obecně to vždy nějaký čas trvá.

Co případně propadlo, co se stalo bestsellerem?

V Indii jsem kdysi našla nádherný nábytek z doby art deco, koupila jsem jej a naplnila kontejner. Nakonec jsme zásoby vyprodávali totálně pod cenou. Trefou byly naopak myši od italské značky Selletti, respektive svítidla v originálním zvířecím designu.

Vnímáte po letech větší povědomí zákazníků o interiéru, že vědí, co chtějí?

Velký vliv má Pinterest, Instagram, na sociálních sítích si lidé vyberou styl, který doma chtějí. Vкус změnilo cestování nebo stylově zařízené restaurace. Příkladem je řetězec Starbucks, na vyšší úrovni pak Soho house. Odtud lidé čerpají inspiraci pro míchání stylů – k moderní lampě se nebojí postavit staré křeslo či industriální stůl.

Tento takzvaný eklektický styl dokonale ovládáte – v čem je návrh složitější oproti zařizování v minimalismu?

Samozřejmě je jednodušší držet se bílé, šedé a béžové. Nicméně skutečný „minimal“ je o něčem jiném. Aby byl krásný, musí v něm být použité kvalitní materiály a barvy. Lidé často potřebují

škatulky, my jsme mimo ně. Stejně jako v oblékání. Někdo se oblékne jen podle toho, jak to viděl viset v obchodě. Můj muž tvrdí, že navrhuji interiéry tak, jako když se ráno oblékám – vezmu si tohle, k tomu přidám tohle, přidám tamto...

Řadu let interiéry sama navrhujete. Patřila architektura v mládí k vašim vysněným oborům, nebo to byla opět souhra náhod?

Svým zákazníkům jsem zpočátku doporučovala architektky, designéry. Občas se stalo, že klienti nebyli s výsledkem spokojeni. Pak přišli dva stěžejní klienti, pro které pracuji dodnes. Podpořil mě i manžel architekt. Kromě toho jsem měla štěstí, že se na mě obraceli investoři se zajímavými projekty. V době, kdy jsem začínala, mě kupříkladu oslovil Ital podnikající v Praze, abych mu pomohla v Londýně vybavit první obchod pro National Geographic na světě.

Aktuálním trendem je smývání rozdílů mezi kancelářemi a domácím prostředím. Realizace interiéru pro společnost Conseq.

Klinika estetické medicíny Aether. Návrh navázal na architekturu budovy Drn – beton, stěrky, přírodní dřevo, v protikladu zlaté na míru vyrobené kusy nábytku, samet, mramor.

Rekonstrukce centra kultury Lovoš v Lovosicích. Záměrem bylo vytvořit z málo využívané budovy komunitní centrum, kulturní střed Lovosic a přilehlých obcí.

Je těžší navrhnout novostavbu, rekonstrukci, nebo za pochodu měnit interiéru image?

Nejtěžší je čtvrtá varianta: nastupovat do projektu po jiném autorovi. Stalo se mi, že jsem přebírala projekt, na kterém pracovali přede mnou dva architekti s rozdílným vkusem. To bylo opravdu složité. Moc ráda dělám rekonstrukce. Většinou začnete tím, že otevřete stávající prostor, odstraníte z něj letité nánosy, vrátíte se zpátky k originálu. Například na litoměřickém nádraží jsme objevili krásné litinové sloupky, o nichž nikdo nevěděl.

Také dozorujete stavby. Bylo náročné zvládnout technické věci, nebo najímáte projektanty?

Nevystudovala jsem architekturu, ale trůfám si říct, že na stavbách jsem opravdu často. Za tu dobu jsem se obklopila odborníky z mnoha profesí, s nimiž úzce spolupracuji. Diskutuji s nimi, dám na jejich

**TRENDEM, KTERÝ
OVLIVŇUJE
SOUČASNÉ
INTERIÉRY, JE
MAZÁNÍ ROZDÍLŮ
MEZI DOMOVEM
A KANCELÁŘEMI. TY
JSOU NAVRHOVANÉ
TAK, ABYSTE SE
V NICH CÍTILI
JAKO V OBÝVÁKU,
DOMA NAOPAK
SÍLÍ POTŘEBA MÍT
JASNĚ VYMEZENÝ
PROSTOR PRO
PRÁCI.**

odborný názor. Přicházím s určitou ideou, vizí, pak se je pokouším k realizaci něžně dotlačit.

Co je pro vás při návrhu nejdůležitější?

Ráda se inspiroji energií daného místa, miluji kombinaci přírodních materiálů a moderního designu. To vše musí být absolutně funkční a v souladu s představou investora o kráse a harmonii.

K vašemu rukopisu patří kombinace žluté hořčicové a modré petrolejové.

Proč právě tyto barvy?

Opravdu nejraději mám šedou. Vytvořila jsem si k ní doplňkové barvy, používám i starorůžovou. Vybrat konkrétní teplý či chladný odstín šedé není snadné, například při návrhu fasády. Pak totiž vidíte kolem sebe spoustu špatných šedých fasád, studených, nebo příliš temných. Pokaždé je nutné dívat se i na okolní domy či stávající zeleň.

Oblíbený produkt – kovové stropní svítidlo značky Forestier. Jmenuje se Libellule, tvarem a lehkostí připomíná rozevřátá křídla vážky.

Do interiéru vlastního domova Moniky White se propsal její oblíbený styl, přírodní materiály, barevné kombinace i láska k umění.

Co by mělo být základem příjemného interiéru, na co nezapomenout – bez ohledu na styl a cenu?

Umění. Pro mě je skutečným dokončením interiéru. V naprosté většině hledáme konkrétnímu prostoru vhodný výtvarný prvek.

Když někdo na umění nemá finance, nebo jej nepotřebuje k životu, co interiéru pomůže?

Barvy na stěnách změň zásadně prostor, navíc spousta lidí to zvládne sama. Pomocí vhodně zvolených odstínů vytvoříte průhledy, vnímání světla, v neposlední řadě můžete opticky místnost zvětšit či jí dodat hloubku.

Která země je vám filozofií bydlení nejbližší?

Francie, Itálie, kde nacházím obrovskou inspiraci třeba i v tom, jak se lidé oblékají. Vnímám detaily, subkulturu. Začíná to tím, že v muzeu nebo na bienále potkáte učitele, kteří docela malým dětem věci vysvětlují a provádějí je světem umění.

Za co byste Češky v segmentu bydlení pochválila?

Nedávno jsem se podílela na rekonstrukci rodinného domu v Německu. Plakala jsem při pomýšlení na české řemeslníky. Z těch německých jsem totiž byla v šoku. Byli drazí, totálně nedochvilní. Češi jsou stále zruční, dodnes spolupracuji s řemeslníky, které jsem zaměstnávala před lety.

Nepřišla po letech profesní deformace?

Vždycky mám u sebe metr. V hotelu, kde mě zaujme sprchový kout, zjistím, že má i dobrý rozměr. Na počítači to neuděláte. Zažití reálu je podstatné, inspirace je všude – v muzeu i ve skladbě kamenné zdi. Lidé, kteří něco vytvářejí, potřebují vnímat.

Pravidelně jezdíte na mezinárodní interiérové veletrhy. Těší vás úspěch českých firem?

Čeští výrobci světél jsou opravdu úžasní. Stejně tak fandím nábytkářské

značce TON, s níž ráda spolupracuji. Je dobré zákazníkům ukázat, že vyberou-li si kvalitní židli, za deset let si k ní budou moci přikoupit další stejnou.

Nejlepší design prý vznikl v 50. a 60. letech 20. století, všechno nové je jen variací. Překvapil vás v poslední době nějaký design, architektura či trend?

No vidíte, já mám zrovna ráda sedmdesátky! Letos jsem trávila dovolenou na Peloponesu v hotelu Dexamenes. Dokonalý příklad rekonstrukce industriálního brownfieldu. Bylo tam vše, čemu věřím – ohleduplnost k životnímu prostředí, ekologie, místní materiály. Staré betony použité na nové chodníky, stolky vyřezané ze starých kulatých oken... Trendem, který ovlivňuje současné interiéry, je mazání rozdílů mezi domovem a kanceláři. Ty jsou navrhované tak, abyste se v nich cítili jako v obýváku, doma naopak sílí potřeba mít jasně vymezený prostor pro práci. ■